

Touto sociální činností, jak o tom svědčí právě souzený případ, může se žalující dostat do poměrů, jež jest posuzovati podle vnitrostátního práva soukromého, což jest možné i u jiných subjektů mezinárodního práva, zejména u cizích států. Není proto oprávněn dovolatelův názor, že při založení žalujícího ústavu nebylo pamatováno na jeho soukromoprávní činnost, což jest vyvráceno ostatně jeho stanovami, zejména čl. 3 a 7. Československý stát, jenž s činností žalujícího ústavu počítá, nemůže proto odepřít mu ochranu práv, když se na něj o pomoc před tuzemskými soudy obrátí. Proč by žalující ústav nemohl platně zmocniti svého zástupce k udělení plné moci procesní právnímu zástupci, dovolání věcně nevyvrací.

Čís. 16833.

K vymožení nároku na náhradu škody, vyvozovaného z toho, že povinný nepřihlásil vymáhajícího věřitele k pensijnímu pojištění, nelze vésti exekuci na pensijní nároky, příslušící povinnému z pensijního pojištění podle zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 29. března 1938, R I 240/38.)

Srov. rozh. č. 12366, 9322, 944, 1269, 3119, 9654, 11991, 14121. Sb. n. s.

Rozsudkem krajského soudu v P. ze dne 22. října 1935 byl povinný odsouzen platiti vymáhajícímu věřiteli důchod 152 Kč měsíčně, počínaje dnem 1. dubna 1933, a to z důvodu náhrady škody pro nesplnění slibu, jímž se zavázal, že za vymáhajícího věřitele učiní přihlášku o zvýšení dávek pensijního pojištění podle zákona č. 251/1931 Sb. z. a n. Řečený rozsudek byl odvolacím soudem potvrzen. Ježto povinný podal proti uvedenému rozsudku dovolání, navrhl vymáhající věřitel, aby mu byla podle § 371, odst. 1, ex. ř. k zajištění dosude splatných 7.448 Kč s přísl. povolena exekuce zabavením jedné třetiny pensijních požitků, které přísluší povinnému vůči Úřadovně B Všeobecného pensijního ústavu v P. s tím omezením, že povinnému musí zůstat volný roční příjem 4.000 Kč. Soud první stolice povolil exekuci podle návrhu. Rekursní soud k rekursům povinného a poddlužníka Všeobecného pensijního ústavu v P. zamítl exekuční návrh.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody:

Nejvyšší soud vyložil již v rozhodnutí č. 12366 Sb. n. s., k němuž se pro stručnost odkazuje, že předpisy zákona č. 314/1920 Sb. z. a n. v doslovu zákona č. 177/1924 Sb. z. a n. platí i pro exekuci na dávky vyplácené Všeobecným pensijním ústavem, avšak jen potud, pokud jest

jejich zabavitelnost podle § 46 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. dovolena Mimo případy v § 46 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. výčetmo tam uvedené nesmí být tudíž zákonné pojistné dávky odňaty oprávněné osobě, a to ani z její vůle, ani proti její vůli zabavením (rozh. č. 9322 Sb. n. s.). V souzené věci nejde o žádný z výjimečných případů uvedených v § 46 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., i kdyby bylo pokládati nárok vymáhajícího věřitele za nárok na část pense. Neboť podle ustáleného rozhodování nejvyššího soudu (rozh. č. 944, 1269, 3718, 9654, 11991, 14121 a jiné Sb. n. s.) nejsou zaopatřovací požitky podle zákona č. 26/1929 Sb. z. a n., jako pense vůbec, zákonným výživným ve smyslu § 46 řečeného zákona, nýbrž jsou, i když jsou určeny zpravidla na výživu, úplatou za konané služby, které se zaměstnanci nebo jeho pozůstalým vyplácí po rozvázání služebního poměru, ježto ten, kdo jest zavázán k poskytování zaopatřovacích požitků, nemá vyživovací povinnosti. Rozšiřovati výjimečné ustanovení § 46 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. o zákonném výživném na jiné, třeba i podobné plnění, nesrovnávalo by se s tím, že jde o předpis, jehož účelem bylo zřejmě zvětšiti ochranu pojištěnců před jejich věřiteli proti dřívějšímu stavu, kdy byl zákonem č. 314/1920 Sb. z. a n. v doslovu zákona č. 177/1924 Sb. z. a n. zrušen i předpis § 19 a) cís. nař. č. 138/1914 ř. z. a přípustnost exekuce na nároky pojištěnců z pensijního pojištění se řídila výhradně podle zákona č. 314/1920 Sb. z. a n.

Čís. 16834.

§ 28 ex. ř. nebrání vedení exekuce nuceným vyklizením místností najatých Československým státem pro poštovní správu.

(Rozh. ze dne 30. března 1938, R I 1559/37.)

E x e k u č n í s o u d odmítl vykonati povolenou exekuci nuceným vyklizením místností najatých povinným čs. státem v domě č. p. 178 v T., odůvodniv to tím, že by podle vyjádření ředitelství pošt a telegrafů v P. znamenalo vyklizení nejen ohrožení zájmů veřejných, ale i porušení důležitých zájmů státních. **R e k u r s n í s o u d** povolil výkon exekuce. **D ů v o d y:** Vymáhající věřitelka právem vytýká uvedenému názoru právní mylnost. V souzené věci nelze obdobně užití § 28 ex. ř., neboť uvedené zákonné ustanovení uvádí toliko, že ve vlastnictví ústavu pod státním dozorem postaveného, veřejné dopravě a veřejnému obchodu sloužícího, smějí vykonány býti exekuční úkony, které by po případě mohly rušiti udržení veřejné dopravy a veřejného obchodu, toliko ve srovnání s dozorčím úřadem a s omezeními, o kterých úřad tento uzná, že jich jest třeba v zájmu veřejné dopravy a veřejného obchodu. Avšak o takovou exekuci nejde v souzeném případě, kde vymáhající věřitelka vede exekuci vyklizením najatých místností, a také poukaz prvního soudu na rozhodnutí nejvyššího soudu č. 568 Sb. n. s. není pří-